

هو الابهی - ای منجذب الطاف ربّ قدیم در این حشر اعظم...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۴۸۲

هو الابهی

ای منجذب الطاف ربّ قدیم در این حشر اعظم که آفتاب فلک قدم در نقطه احتراق طلوع نمود چنان حرارتی مبذول داشت که آنچه در هویت اراضی قابلیات و کمون حقایق موجودات مستور و مکنون بود به عرصه شهود قدم گذاشت. هر تخمی انبات شد و هر دانه‌ای روئیده گشت. یکی سنبل و ریحان ببار آورد و دیگری گل صدبرگ خندان و دیگری خار و خس بی‌پایان. شجری میوه مبارکی داد و درختی زقوم مششوم تلخی هر کام. این شکوفه و ازهار و بدایع ثمار و زقوم و خار احوال و اطوار و اعمالست. زنهار به گفتار کفایت منما، در خوشی رفتار بکوش و به مجرد اقوال قناعت مکن، افعال را محک اعتبار بدان و البهائ علیک. ع ع

ORIGINAL

AUDIO